

dere et discrepare eos, qui unionem personalem definiunt quandam totius energiae diuinae in humanitatem effusionem, qua realiter diuinitas suas [C 2r:] proprietates humanae communicauerit, aut qui humanae naturae hoc, quod personae est, tribuentes peculiariter diuinam naturam assumentem, humanae assumpta realiter communicare dicunt: personam, maiestatem et ⁵ actiones aut qui prodigiosis verborum commentis innumeratas idiomatum distinctiones fingunt. Denique quod miscent aliqui dona et ornamenta excellentia humanae naturae glorificatae in Christo cum proprietatibus diuinae essentiae. Tales optaremus et uniuersae antiquitatis consensum attentius considerare et non gignere subinde nouas loquendi formas, quae partim errores ¹⁰ partim dissidia pariunt.

XXXI.

Iudicamus tenendam esse diligenter ac perpetuo regulam discernendas esse in omni sermone de domino nostro Iesu Christo appellations, quae significant proprietates naturarum et appellations officij. Solius naturae diuinae ¹⁵ propria sunt: esse omnipotentem, aeternum, infinitum, omniscium, omnipresentem. Humanae naturae propria sunt: coepisse in tempore, finitum, circumscriptum esse. Haec, cum sint essentiales proprietates naturae humanae, nunquam abiciuntur, sed alia sunt in natura humana, quam λόγος assumpsit, quae corpori nondum glorificato recte tribuuntur ut esurire, sitire, lacerari ²⁰ membra, mori etc. Haec, quae fuerunt infirmitatis humanae, deflerunt post glorificationem, in qua ornata est insuper humana natura Christi excellenti gloria, immortalitate, conspectu diuinae essentiae, laetitia et alijs donis superantibus omnium beatorum dona. Nec tamen propterea amissa est humana natura nec secundum se infinita aut omnipotens facta est nec diuinae naturae ²⁵ idiomata in eum transfusa sunt.

XXXII.

Nomina officij sunt mediator, redemptor, iu-[C 2v:]stificator, saluator, rex, sacerdos, pastor. Haec nomina officij non sunt idiomata alterutrius naturae tantum, sed communia sunt personae, et in his ipsis actionibus, quae ad officium pertinent, quaeque vel ad opus redemptionis perficiendum spectant vel testimonia sunt comprobantia officium et missionem Filij mediatoris, natura utraque cum communione alterius agit, quod proprium est nimirum verbo operante, quod verbi est et carne exequente, quod carnis est,⁵⁷ vt vetustas olim recte locuta est: Non moritur diuina natura, sed humana tantum et ³⁰ tamen voluntas τοῦ λόγου approbat hanc obedientiam, in eamque consentit et ³⁵ meritum est totius personae. Resuscitat diuina natura humanam, non resus-

⁵⁷ Vgl. hierzu Papst Leo I., Tomus ad Flavianum 4, in: PL 54, 767 (ACO 2, 2, 1, 28,12ff; DH 294).